

Vindlande upptäcksfärd att göra föreställning i megaformat

Ett scenkonstverk i megaformat har snart premiär i ett kontorskomplex utanför Stockholm. Besökarna gör sin egen resa in i "Satans demokrati" genom att gästa över 100 konstnärers verk. Initiativtagare är Py Huss Wallin och Jimmy Meurling.

– Ett sådant här projekt gör man bara en gång i livet. Det är otroligt lärorikt, folk går på ren och skär vilja bara för att det är så kul, säger Py Huss Wallin.

DET RÅDER FEBRIL AKTIVITET i den utrangerade byggnaden i Sickla när scen & film är på besök. På en av våningarna sprider sig lukten av asfalt som inte hunnit torka och den svarta massan suger tag i sulorna. I går kom sex lite buttra men nyfikna gubbar till huset från ett byggföretag för att asfaltera inomhus i korridorer på ett våningsplan – det var deras sätt att sponsra scenkonstprojektet. Någon dag tidigare körde andra byggjobbare hit en stor lastbil fylld med jord för att en naturmiljö ska byggas upp inne i kontorshuset. Nu står sex veckors repetitioner inför dörren. Ett 30-tal föreställningar är inplanerade och så småningom kommer huset att rivas.

I scenkonstverket "Satans demokrati" lever 23 individer utspridda på 150 rum och på 3 500 kvadratmeter och allt de gör utspelar sig på några våningsplan i huset. Berättelsen är tagen ur Mikael Bulgakovs bok "Mästaren och Margerita" men historien har kopplats till nutid.

– Det ska bli intressant att se hur våra skådespelare tar sig an det här projektet, säger Jimmy Meurling i spänd förväntan när han sitter i det så kallade hjärnrummet, vars väggar är täckta med postit-lappar – här sköts logistiken.

Inspiration till projektet kommer från brittiska konstkollektivet Punchdrunks produktioner. Tanken är att publiken ska kunna välja sin egen väg genom våningsplanen. Det blir fyra timmar

som, enligt initiativtagarna och regiduon Py Huss-Wallin och Jimmy Meurling, ska diskutera och kommentera "vår tids religion – demokratin".

– Musiken som består av 75 timmar görs av Magnus Larsson och är en viktig del i föreställningen. Den liksom scenrummen har en bärande kraft i berättelsen, eftersom skådespelarna inte har

Meliz Karlge: Margarita.

Py Huss Wallin,
Jimmy Meurling och
Magnus Larsson.

möjlighet att fylla hela detta hus på 3 500 kvadratmeter och 150 rum. Vi förlitar oss på publikens nyfikenhet, säger Jimmy.

FÖR ETT OCH ETT HALVT ÅR sen började Py och Jimmy planera hur ett sådant här megaprojekt skulle bli möjligt rent fysiskt och ekonomiskt. Jimmy hade då blivit erbjuden spelplatsen, efter att fastighetsägarens områdeschef träffat honom på en ledarskapsutbildning som blandar scenkonst med ledarutveckling.

– Jag berättade om mitt besök på Punchdrunks föreställning "The drowned man" i London under en lunch, och sa att jag någon gång skulle vilja göra något liknande. Jag har huset till dig, sa områdeschefen i Sickla.

Jimmy kopplade in Py och tillsammans gjorde de en plan utifrån vad allt skulle kosta, de tecknade sedan ett drömscenario,

men det var tydligt att förutsättningarna för att få ihop projektet med rena kulturpengar i det närmaste skulle vara omöjligt.

– Även om vi skulle få alla stöd som fanns så skulle det inte gå ihop. Vi sökte på alla sätt. Drömmen var att ha ett tiotal heltidsanställda skådespelare, men vi hamnade på tre stycken anställda under tre månader, säger Jimmy.

Duon riktade in sig på konstskolor, företag och rörelseinriktade teatrar och bestämde sig för att dra igång arbetet, även om de bara hade fått ihop knappt en tiondel av den tänkta budgeten. Det visade sig vara så många som ville delta och bidra till projektet, även om de inte fick betalt. Med stöd från Kulturbryggan blev det till slut möjligt att bilda ett konstnärligt team. De fick stöd och hjälp från teatrar med att göra kostym, låna scenografiement och teknik.

Micke Lundström

Stephen Rappaport: Pontus Pilatus.

– Vi har sponsrats av ett 100-tal företag. Projektet äger bara en bil och vissa verktyg, allt annat har vi lånat ihop. Vi har kört som idioter och samlat från dödsbon, hämtat färgburkar från färgbutiker som de blandat fel. Vi hade absolut ingenting här i början, bara en pinnstol och två små bord som vi la en skiva över, säger Py.

SEDAN FÖRSTA AUGUSTI har över 80 konstnärer från Konstfack, Arkitekt högskolan och Konsthögskolan verkat i huset som "Artists in residence". De har byggt om och format rum, och därmed skapat en grund för vandringsföreställningens scenografi.

– Ett av syftena med projektet, är att skapa nätverk mellan olika konstnärer från olika skolor. Vi vill göra en gränsöverskridande scenkonstupplevelse, som har förankring i dåtid, nutid och framtid, säger Jimmy Meurling.

Andreas Blom gör scenrummen tillsammans med Py, och de fungerar båda två som en slags kuratorer för konstnärerna. De har kommit med förslag på vad de vill göra utifrån kuratorernas önskemål, eller utifrån deras så kallade mood-boards, en grovskiss av inspirationsbilder.

– Jag har en konstbakgrund och ser mycket i form och bilder, så jag tycker det är viktigt att scenografi och skådespeleri klaffar. Precis som musik och kostym, men jag är extra intresserad av scenografi. Mitt fokus har hjälpt dramatiseringen och vårt byggande framåt. Men det är klart att det finns en kluvenhet. Jag vill ju gärna göra saker fysiskt också, både bygga och vara på golvet, men tiden räcker inte riktigt till. Funktionen som curator är ny för mig, men det är en rolig upplevelse, säger Py.

Jimmy Meurling och Py Huss Wallin har olika yrkeserfaren-

Micke Lundström

Helena Hildur, konstnär och Artist in Residence i Satans demokrati.

heter, men en viktig kloss har de gemensamt: de är båda utbildade mimare. Jimmy gick mim-programmet före Py, och har under de tio senaste åren sysslat mest med koreografi och regi. Han har koreograferat mycket åt Västana teater, och även jobbat som lärare på Lasse Kühlers dansskola.

– Jimmy har erfarenhet av att jobba med större ensembler och jag är uppvuxen med Enskedespelen, ensembler om 100 personer där alla är med och bygger allt. Det har varit bra grund för oss, för trots att det är kaos så tycker vi det är superlugnt!

De har gemensam syn på och intresse för fysiska uttryck, och båda är inriktade på att jobba med bild och musik, framför text.

– Vi har gjort en dramatisering utifrån boken, där varje skådespelare har en röd tråd, ett handlingsförlopp från början till slut. Eftersom det inte går att skriva ett utförligt dialogmanus, rent tidsmässigt med de här ekonomiska ramarna, så har vi gjort ett dokument för varje scen, som innehåller stycken från boken, men

även inspirationsbilder, klipp, filmer och andra texter från vårt för-material. Det finns så att säga en bank för varje scen, om vad scenen ska innehålla och vad som kommer att hända.

DE ANSTÄLLDA SKÅDESPELARNA kommer att göra sina tre roller i alla föreställningar, medan 55 dansare och skådespelare, med regihjälp från Py och Jimmy, mejslar ut karaktärerna av de övriga 20 individerna i huset. Det blir alltså två eller tre personer som alternerar mellan föreställningarna i dessa roller. Det är musikalartister från Base23 som gör sin praktik i produktionen och 15-tal professionella skådespelare, som valt att ta sig an uppgiften att medverka i "Satans demokrati" utan ersättning, samtidigt som de spelar i andra produktioner.

– Vi är så lyckliga över att så många professionella valt att vara med. På grund av tidsbrist kommer vi vara tvungna att jobba väldigt tydligt, ge klara riktlinjer för att skapa en gemensam bas

Angela Wand: Woland.

att stå på. Vi ska ju regi-lägga så oerhört många timmar. Varje enskild karaktär ska ju stå på scen i fyra timmar, så de måste ju fylla rollerna med eget material. Men det här är ju som sagt ingen klassisk tal- eller musikalföreställning. Det handlar mer om samarbete med musik och rörelse, hur man tar sig in i ett rum. För oss är rörelser exakta. De tre som spelar samma roll, kommer att kunna forma karaktären ihop. De lär ha ett stort utbyte av sina olika kunskaper och de kan lyfta och peppa varandra, säger Py.

UTÖVER REGIARBETET HAR Jimmy tagit på sig ansvaret för att ekonomin fungerar under projektets gång, han tycker det svåraste ha varit att söka pengar och hitta samarbetspartners.

– Den tuffaste utmaningen har varit ekonomin och att vi inte haft den tid vi skulle ha behövt. Vi hade planerat att kunna jobba heltid med det här en viss period, så går inte det rent ekonomiskt. Det här är ju ett icke vinstdrivande projekt och ett nollsumme-

spel. Det är ytterst komplicerat att få ihop ett sådant här stort projekt. Men vi har lärt oss massvis!

Projektet har ju ingen teater bakom sig. Det är ingen förening eller teatergrupp, bara två individer som gått in med stort engagemang och entusiasm. Många frågor har uppkommit längs vägen, och fått sin lösning efterhand – hur gör vi om vi ska servera alkohol här? Hur löser vi brandsäkerhet och försäkringsfrågor? Det är ju trots allt ett kontorskomplex som görs om till en teater.

– Men det är samma sak för oss som för alla andra i projektet. Man bara gör det. Det här kommer bara hända mig en enda gång i livet. Jag skulle ha varit väldigt missnöjd med mig själv om jag hade valt att inte genomföra detta, säger Py Huss Wallin.